

Sygn. akt II Ka 268/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 grudnia 2015r.

Sąd Okręgowy w Koninie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący : SSO Waldemar Cytrowski

SSO Agata Wilczewska – spr.

SSO Robert Rafał Kwieciński

Protokolant : st. sekr. sąd. Arleta Wiśniewska

przy udziale Haliny Lewandowskiej Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu 27 listopada 2015r.

sprawy **M. B. (1), J. T., D. B., H. M., P. J., A. G.**

oskarżonych z art.286§1k.k. w zw. z art.270§1k.k. i art.297§1k.k. w zw.
z art.11§2k.k. i innych

na skutek apelacji wniesionych przez obrońcę oskarżonego M. B. (1), obrońcę oskarżonej D. B., obrońcę oskarżonego P. J., oskarżonego P. J. oraz przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Koninie

z dnia 5 listopada 2014r. sygn. akt II K 421/08

oraz na podstawie art.435k.p.k. z urzędu wobec oskarżonej **K. K. (1) (poprzednio B.)** oskarżonej z art.272k.k.

I. Zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

- uchyla orzeczenie o karze łącznej wobec oskarżonego M. B. (1) zawarte w punkcie IV oraz orzeczenie zawarte w punkcie V,

- oskarżonego M. B. (1) uniewinnia od zarzucanych mu w punktach 8, 12 i 20, a przypisanych w punkcie III, czynów z art.18§3k.k. w zw.
z art.272k.k.,

- podstawę skazania oskarżonego M. B. (1) w punkcie I i II uzupełnia o przepis art.4§1k.k.,

- na podstawie art.85k.k. i art.86§1 i 2k.k. w zw. z art.91§2k.k. łączy orzeczone wobec oskarżonego M. B. (1) w punktach I i II kary pozbawienia wolności oraz grzywny i jako kary łączne wymierza mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności oraz karę 100 (stu) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 (dziesięć) złotych,

- na podstawie art.69§1 i 2 k.k. w zw. z art.70§1pkt1k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego M. B. (1) kary łącznej pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres próby wynoszący 5 (pięć) lat;

- oskarżonego J. T. uniewinnia od zarzucanych mu w punktach 4 i 14, a przypisanych w punkcie VII, czynów z art.18§3k.k. w zw.

z art.272k.k.;

- uchyla orzeczenie o karze łącznej wobec oskarżonej D. B. zawarte w punkcie XIV oraz orzeczenie zawarte w punkcie XV,

- oskarżoną D. B. uniewinnia od zarzucanego jej w punkcie 13 czynu z art.18§3k.k. w zw. z art.272k.k., a przypisanego w punkcie XIII jako czynu z art.18§2k.k. w zw. z art.272k.k.,

- podstawę skazania oskarżonej D. B. w punkcie XI i XII uzupełnia o przepis art.4§1k.k.,

- na podstawie art.85k.k. i art.86§1 i 2k.k. w zw. z art.91§2k.k. łączy orzeczone wobec oskarżonej D. B. w punktach XI i XII kary pozbawienia wolności i jako karę łączną wymierza jej karę 1 (jednego) roku i 9 (dziewięciu) miesięcy pozbawienia wolności,

- na podstawie art.69§1 i 2 k.k. w zw. z art.70§1pkt1k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonej D. B. kary łącznej pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres próby wynoszący 5 (pięć) lat;

- uchyla orzeczenie o karze łącznej wobec oskarżonej H. M. zawarte w punkcie XVIII oraz orzeczenie zawarte w punkcie XIX,

- oskarżoną H. M. uniewinnia od zarzucanego jej w punkcie 6, a przypisanego w punkcie XVII, czynu z art.18§3k.k. w zw. z art.272k.k.,

- podstawę skazania oskarżonej H. M. w punkcie XVI uzupełnia o przepis art.4§1k.k.,

- na podstawie art.69§1 i 2 k.k. w zw. z art.70§1pkt1k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonej H. M. w punkcie XVI kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres próby wynoszący 5 (pięć) lat;

- oskarżoną K. K. (1) (poprzednio) B. uniewinnia od zarzucanego jej czynu z art.272k.k.

- uzupełnia, że uniewinnienie oskarżonej A. G. dotyczy zarzucanego jej czynu z art.18§3k.k. w zw. z art.286§1k.k.

II. Uchyla zaskarżony wyrok wobec oskarżonego J. T. w punkcie VI i VIII czyli w części dotyczącej zarzucanych mu w punktach 1-3, 5-13 i 15-22 czynów i sprawę w tej części przekazuje Sądowi Rejonowemu w Koninie do ponownego rozpoznania.

III. Utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok w pozostałej części.

IV. Zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. R. M., adw. D. M., adw. M. K. i adw. K. K. (3) kwoty po 516,60zł (w tym VAT) tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej odpowiednio oskarżonym P. J., D. B., J. T. i A. G. z urzędu w postępowaniu odwoławczym.

V. Zwalnia oskarżonych M. B. (1), D. B. i P. J. od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa wydatków za postępowanie odwoławcze w należnych od nich częściach oraz M. B. (1) i D. B. od opłat za obie instancje, a P. J. od opłaty za postępowanie odwoławcze i kosztami procesu w pozostałych częściach obciąża Skarb Państwa.

Robert Rafał Kwieciński Waldemar Cytrowski Agata Wilczewska

Sygn. akt: II Ka 268/15

UZASADNIENIE

- zakres uzasadnienia został ograniczony, zgodnie z art.423§1a k.p.k. w zw.

z art. 457§2k.p.k., w związku z czym uzasadnienie zostało sporządzone w sprawie oskarżonego J. T. z urzędu w części uchylającej oraz na wniosek prokuratora: w sprawie oskarżonego J. T. w części uniewinniającej, w sprawie oskarżonej A. G. w całości, w sprawie oskarżonej K. K. (1) w całości, w sprawie oskarżonego M. B. (1) w części uniewinniającej oraz w części dotyczącej kary, w sprawie oskarżonej H. M. w części uniewinniającej oraz w części dotyczącej kary -

Wyrokiem z dnia 5 listopada 2015 r. Sąd Rejonowy w Koninie, sygn. akt II K 421, uznał oskarżonego **M. B. (1)** za winnego:

1. ciągu sześciu przestępstw z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 297 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i dwóch przestępstw z art. 13 § 1 kk w zw.

z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 297 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk popełnionego w sposób opisany w pkt. 1-7 i 24 części wstępnej wyroku z tą zmianą, że w pkt. 1 wyeliminował z opisu czynu stwierdzenie „w wyniku czego P. J. otrzymał 1.600 zł a pozostał kwotę zatrzymali M. B. (1) i H. M.”, w pkt. 2 wyeliminował z opisu czynu stwierdzenie „w wyniku czego P. J. otrzymał 2.000 zł, pozostałą kwotę otrzymali M. B. (1) i H. M.”, w pkt. 5 wyeliminował z opisu czynu stwierdzenie „po czym W. T. przekazał M. B. (1) kwotę 1.300 zł, zatrzymując dla siebie 1.200 zł”, z pkt. 6 wyeliminował z opisu czynu stwierdzenie „po czym M. B. (1) przekazał z uzyskanego kredytu kwotę 2.500 zł, w pkt. 7 wyeliminował z opisu czynu stwierdzenie „po czym M. B. (1) przekazał kwotę w wysokości 2.500 zł”, w pkt 24 wyeliminował z opisu czynu stwierdzenie „w wyniku czego Z. R. otrzymał 100zł” i za to na podstawie art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk w zw. z art. 91 § 1 kk oraz art. 33 § 1 -3 kk wymierzył oskarżonemu karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę 80 (osiemdziesiąt) stawek dziennych grzywny określając wysokość jednej stawki na kwotę 10 (dziesięć) zł stawka (pkt I wyroku)

2. ciągu trzynastu przestępstw z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 297 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk popełnionego w sposób opisany w pkt. 9-11, 13-19, i 21-23 części wstępnej wyroku z tą zmianą, że w pkt. 9 wyeliminował z opisu czynu stwierdzenie „w wyniku czego M. G. i J. T. otrzymali po 2.000 zł każdy, natomiast pozostałą kwotę zatrzymał M. B. (1)”, w pkt. 10 wyeliminował z opisu czynu stwierdzenie „w wyniku czego M. G. otrzymał kwotę około 500 zł, J. T. otrzymał kwotę nieustalonej wysokości, pozostałą część kredytu zatrzymał M. B. (1)”, w pkt. 13 wyeliminował z opisu czynu stwierdzenie „w wyniku czego B. T. i J. T. otrzymali po 1.800 zł każde z nich, A. W. (1) otrzymał 1.000 zł, a pozostałą kwotę zatrzymał M. B. (1)”, z pkt. 14 wyeliminował z opisu czynu stwierdzenie „w wyniku czego A. T. i J. T. otrzymali po 2.000 zł. każde z nich, pozostałą kwotę zatrzymał M. B. (1)”, w pkt. 15 wyeliminował z opisu czynu stwierdzenie „w wyniku czego A. T. i J. T. otrzymali po 1.000 zł każde z nich, a pozostałą kwotę zatrzymał M. B. (1)”, w pkt 16 wyeliminował z opisu czynu stwierdzenie „a następnie w wyniku podziału pieniędzy P. C. otrzymał kwotę 1.000 zł, pozostałą kwotę zatrzymali towarzyszący jemu mężczyźni”, w pkt 17 wyeliminował z opisu czynu stwierdzenie „w wyniku czego B. W. otrzymała 3.000 zł, J. T. otrzymał 1.000 zł, pozostałą kwotę zatrzymał M. B. (1)” w pkt 18 wyeliminował z opisu czynu stwierdzenie „i w następnie podziału pieniędzy J. P. otrzymał 2.500 zł J. T. otrzymał 500 zł a pozostałą kwotę zatrzymali A. W. (1) i M. B. (1)” w pkt 19 wyeliminował z opisu czynu stwierdzenie „w wyniku którego Marcin K. otrzymał 3.000 zł. J. T. 500 zł, J. P. – 500 zł, a pozostałą kwotę zatrzymał M. B. (1)” w pkt 23 wyeliminował z opisu czynu stwierdzenie „w następstwie czego A. L. otrzymał 3.000 zł, A. W. (1) otrzymał 500 zł, pozostałą kwotę zatrzymał M. B. (1)” i za to na podstawie art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk w zw. z art. 91 § 1 kk oraz art. 33 § 1-3 kk wymierzył oskarżonemu karę 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę 80 stawek dziennych grzywny określając wysokość jednej stawki na kwotę 10 zł stawka (pkt. II wyroku),

3. ciągu trzech przestępstw z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 272 kk popełnionych w ten sposób że:

- w dniu 16 lutego 2006r. w K. działając wspólnie i w porozumieniu z H. M. udzielił pomocy K. K. (1) w wyłudzeniu poświadczenia nieprawdy poprzez podstępne wprowadzenie w błąd Prezydenta Miasta K. na skutek czego podjął on decyzję o wpisie

w ewidencji działalności gospodarczej UM K. pod nr (...) fikcyjnej firmy (...) z siedzibą w K., w ten sposób, że zawiózł wraz z H. M. K. K. (1) do siedziby UM w K.,

- w dniu 19 kwietnia 2006r. w K. B. udzielił pomocy A. W. (1) w wyłudzeniu poświadczenia nieprawdy poprzez podstępne wprowadzenie w błąd Wójta Gminy w K. B. na skutek czego podjął on decyzję o wpisie w ewidencji działalności gospodarczej UG w K. B. pod nr (...) fikcyjnej firmy Przedsiębiorstwo (...) – A. W. (1)” i wydał zaświadczenie, w ten sposób, że przekazał A. W. (1) pieniądze na opłatę związaną z zarejestrowaniem firmy ,
- w dniu 16 października 2006r. w K. B. udzielił pomocy A. K. w wyłudzeniu poświadczenia nieprawdy poprzez podstępne wprowadzenie w błąd Wójta Gminy w K. B. na skutek czego podjął on decyzję o wpisie w ewidencji działalności gospodarczej UG w K. B. pod nr (...) fikcyjnej firmy Przedsiębiorstwo Handlowo-Usługowe – (...) i wydał zaświadczenie, w ten sposób, że przekazał A. K. pieniądze na opłatę związaną z zarejestrowaniem firmy,

i za to na podstawie art. 19 § 1 kk w zw. z art. 272 kk w zw. z art. 91 § 1 kk wymierzył oskarżonemu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności (pkt. III wyroku),

W punkcie IV wyroku, Sąd na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 i 2 kk i art. 91 § 2 kk połączył oskarżonemu M. B. (1) orzeczone w pkt I-III kary pozbawienia wolności oraz orzeczone w pkt I-II kary grzywny i wymierzył karę łączną 2 lat pozbawienia wolności oraz karę łączną 100 stawek dziennych grzywny określając wysokość jednej stawki na kwotę 10zł.

W punkcie V wyroku, Sąd na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 1 pkt. 1 kk zawiesił wobec oskarżonego M. B. (1) warunkowo wykonanie oznaczonej w pkt IV wyroku kary łącznej pozbawienia wolności na okres próby lat 5.

Tym samym wyrokiem Sąd Rejonowy oskarżonego **J. T.** uznał za winnego:

1. ciągu osiemnastu przestępstw z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 297 § 1 kk w zw.

z art. 11 § 2 kk popełnionego w sposób wyżej opisany w pkt. 1-3, 5-13, 15-17, 19-21 części wstępnej wyroku z tą zmianą, że w pkt 1 wyeliminował z opisu czynu stwierdzenie „w wyniku czego M. G. i J. trocha otrzymali po 2.000 zł każdy, natomiast pozostała kwotę otrzymał M. B. (1)”, w pkt. 3 wyeliminował z opisu czynu stwierdzenie „w wyniku czego M. G. otrzymał kwotę 500 zł, J. T. otrzymał kwotę w nieustalonej wysokości, pozostałą część kredytu zatrzymał M. B. (1)”, w pkt. 5 wyeliminował z opisu czynu stwierdzenie „w wyniku czego B. T. i J. T. otrzymali po 800 zł każde z nich, A. W. (1) otrzymał 1.000 zł, a pozostałą kwotę zatrzymał M. B. (1)”, z pkt. 6 wyeliminował z opisu czynu stwierdzenie „w wyniku czego A. T. i J. T. otrzymali po 2.000 zł każde z nich, w pkt. 7 wyeliminował z opisu czynu stwierdzenie „w wyniku czego A. T.

i J. T. otrzymali po 1.000 zł każde z nich, a pozostała kwotę zatrzymał M. B. (1)”, w pkt 8 wyeliminował z opisu czynu stwierdzenie „a następnie w wyniku podziału pieniędzy P. C. otrzymał kwotę 100zł” w pkt. 9 wyeliminował z opisu czynu stwierdzenie „w wyniku czego A. W. (2) otrzymała 3.000 zł J. T. otrzymał 1.000 zł, pozostała kwotę zatrzymał M. B. (1)” w pkt. 11 wyeliminował z opisu czynu stwierdzenie „i w następstwie podziału pieniędzy J. P. otrzymał 2.500 zł J. T. otrzymał 500 zł, a pozostała kwotę zatrzymali A. W. (1) i M. B. (1)” w pkt. 12 wyeliminował z opisu czynu stwierdzenie „w wyniku czego M. K. otrzymał 3.000 zł J. T. – 500 zł, J. P. 500 zł, a pozostałą kwotę zatrzymał M. B. (1)” w pkt. 17 wyeliminował z opisu czynu stwierdzenie „w następstwie czego A. L. otrzymał 3.000 zł , A. W. (1) otrzymał 500 zł, pozostała kwotę zatrzymał M. B. (1)”, i za to na podstawie art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk w zw. z art. 91 § 1 kk oraz art. 33 § 1-3 kk wymierzył oskarżonemu karę 1 roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności karę oraz karę 100 stawek dziennych grzywny określając wysokość jednej stawki na kwotę 10zł (pkt. VI wyroku),

2. ciągu dwóch przestępstw art. 18 § 3 kk w zw. z art. 272 kk popełnionych w ten sposób że:

- w dniu 19 kwietnia 2006 r. w K. B. udzielił pomocy A. W. (1) w wyłudzeniu poświadczenia nieprawdy poprzez podstępne wprowadzenie w błąd Wójta Gminy w K. B. na skutek czego podjął on decyzję o wpisie w ewidencji

działalności gospodarczej UG w K. B. pod nr (...) fikcyjnej firmy Przedsiębiorstwo (...) – A. W. (1)” i wydał zaświadczenie, w ten sposób, że pomógł A. W. (1) wypełnić wniosek i złożyć do UG w K. B.,

- w dniu 16 października 2006 r. w K. B. udzielił pomocy A. K. w wyłudzeniu poświadczenia nieprawdy poprzez podstępne wprowadzenie w błąd Wójta Gminy w K. B. na skutek czego podjął on decyzję o wpisie w ewidencji działalności gospodarczej UG w K. B. pod nr (...) fikcyjnej firmy Przedsiębiorstwo Handlowo-Usługowe – (...) i wydał zaświadczenie, w ten sposób, że pomógł A. K. wypełnić wniosek i złożyć do UG w K. B. i za to na podstawie art. 19 § 1 kk w zw. z art. 272 kk w zw. z art. 91 § 1 kk wymierzył oskarżonemu karę 5 miesięcy pozbawienia wolności (pkt. VII wyroku),

3. przestępstwa z art. 286 § 1 kk popełnionego w sposób opisany w pkt 18 części wstępnej wyroku i za to na podstawie art. 286 § 1 kk oraz art. 33 § 1-3 kk wymierzył oskarżonemu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę 50 stawek dziennych grzywny określając wysokość jednej stawki na kwotę 10 zł (pkt. VIII wyroku).

W punkcie IX wyroku, Sąd na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 i 2 kk i art. 91 § 2 kk połączył oskarżonemu J. T. orzeczone w pkt VI-VIII kary pozbawienia wolności oraz orzeczone w pkt VI i VIII kary grzywny i wymierzył karę łączną 2 lat pozbawienia wolności oraz karę łączną 100 stawek dziennych grzywny określając wysokość jednej stawki na kwotę 10 zł.

W punkcie X wyroku, Sąd na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 1 pkt. 1 kk zawiesił wobec oskarżonego J. T. warunkowo wykonanie oznaczonej w pkt IX kary łącznej pozbawienia wolności na okres próby lat 5.

Tym samym wyrokiem Sąd Rejonowy oskarżoną **D. B.** uznał za winną:

1. ciągu szesnastu przestępstw z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 297 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i trzech przestępstwa z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 297 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk popełnionego w sposób opisany w pkt. 1- 2, 4, 7-12, 14-23 części wstępnej wyroku z tą zmianą, że w pkt 1 wyeliminował z opisu czynu stwierdzenie „w wyniku czego W. J. otrzymał 400 zł, M. Z. otrzymał 400 zł, pozostałą kwotę zatrzymała H. M.”, w pkt. 2 wyeliminował z opisu czynu stwierdzenie „w wyniku czego W. J. otrzymał 400 zł, M. Z. otrzymał 400 zł, pozostałą kwotę zatrzymała H. M.”, w pkt. 4 wyeliminował z opisu czynu stwierdzenie „w wyniku czego P. J. otrzymał 1.600 zł, pozostałą kwotę zatrzymali M. B. (1) i H. M.”, z pkt. 8 wyeliminował z opisu czynu stwierdzenie „w wyniku czego P. J. otrzymał 2.000 zł pozostałą kwotę zatrzymali M. B. (1) i H. M.”, w pkt. 9 wyeliminował z opisu czynu stwierdzenie „po czym W. trocha przekazał M. B. (1) kwotę 1.300 zł zatrzymując dla siebie 1.200 zł”, w pkt 11 wyeliminował z opisu czynu stwierdzenie „po czym M. B. (1) przekazał z uzyskanego kredytu kwotę 2.500 zł” w pkt 12 wyeliminował z opisu czynu stwierdzenie „po czym przekazał M. B. (1) kwotę w wysokości 2.500 zł” w pkt 14 wyeliminował z opisu czynu stwierdzenie „w wyniku czego B. T. i J. T. otrzymali po 1.800 zł każde z nich, pozostałą kwotę zatrzymał M. B. (1)”, z pkt. 15 wyeliminował z opisu czynu stwierdzenie „w wyniku czego A. T. i J. T. otrzymali po 2.000 zł. każde z nich, pozostałą kwotę zatrzymał M. B. (1)”, w pkt. 16 wyeliminował z opisu czynu stwierdzenie „w wyniku czego A. T. otrzymała 1.000 zł, a pozostałą kwotę zatrzymał M. B. (1)”, w pkt 17 wyeliminował z opisu czynu stwierdzenie „a następnie w wyniku podziału pieniędzy P. C. otrzymał kwotę 1.000 zł, pozostałą kwotę zatrzymali towarzyszący jemu mężczyźni”, w pkt 18 wyeliminował z opisu czynu stwierdzenie „w wyniku czego B. W. otrzymała 3.000 zł, J. T. otrzymał 1.000 zł, pozostałą kwotę zatrzymał M. B. (1)” w pkt 20 wyeliminował z opisu czynu stwierdzenie „i w następstwie podziału pieniędzy J. P. otrzymał 2.500 zł J. T. otrzymał 500 zł, a pozostałą kwotę zatrzymali A. W. (1) i M. B. (1)” w pkt 21 wyeliminował z opisu czynu stwierdzenie „w wyniku którego M. K. otrzymał 3.000 zł. J. T. 500 zł, J. P. – 500 zł, a pozostałą kwotę zatrzymał M. B. (1)” w pkt 23 wyeliminował z opisu czynu stwierdzenie „w wyniku czego Z. R. otrzymał 100 złotych” i za to na podstawie art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk w

zw. z art. 91 § 1 kk oraz art. 33 § 1-3 kk wymierzył oskarżonej karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę 100 stawek dziennych grzywny określając wysokość jednej stawki na kwotę 10 zł (pkt. XI wyroku),

2. ciągu trzech przestępstw z art. 270 § 1 kk popełnionego w sposób opisany w pkt 3, 5 i 6 części wstępnej wyroku i za to na podstawie art. 270 § 1 kk w zw. z art. 91 § 1 kk wymierzył oskarżonej karę 6 miesięcy pozbawienia wolności (pkt. XII wyroku),

3. przestępstwa z art. 18 § 2 kk w zw. z art. 272 kk popełnionego w ten sposób, że w dniu 16 lutego 2006r. w K. nakłaniała K. K. (1) do wyłudzenia poświadczenia nieprawdy poprzez podstępne wprowadzenie w błąd Prezydenta Miasta K. o podjęciu decyzję o wpisie w ewidencji działalności gospodarczej UM K. pod nr (...) fikcyjnej firmy (...) z siedzibą w K. i za to na podstawie art. 19 § 1 kk w zw. z art. 272 kk wymierzył oskarżonej karę 4 miesięcy pozbawienia wolności (pkt. XIII wyroku).

W punkcie XIV wyroku, Sąd na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 kk i art. 91 § 2 kk, połączył oskarżonej D. B. orzeczone w pkt XI-XIII kary pozbawienia wolności i wymierzył karę łączną 1 roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności.

W punkcie XV wyroku, Sąd na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 1 pkt. 1 kk zawiesił wobec oskarżonej D. B. warunkowo wykonanie oznaczonej w pkt XIV kary łącznej pozbawienia wolności na okres próby lat 5.

Tym samym wyrokiem Sąd Rejonowy oskarżoną **H. M.** uznał za winną:

1. ciągu dziewięciu przestępstw z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 297 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i dwóch przestępstw z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 297 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk popełnionego w sposób opisany

w pkt. 1-5, 7-12 części wstępnej z tą zmianą, że w pkt 1 wyeliminował z opisu czynu stwierdzenie „w wyniku czego W. J. otrzymał 400 zł, M. Z. otrzymał 400 zł, pozostałą kwotę zatrzymała H. M.”, w pkt. 2 wyeliminował z opisu czynu stwierdzenie „w wyniku czego W. J. otrzymał 400 zł, M. Z. otrzymał 400 zł, pozostałą kwotę zatrzymała H. M.”, w pkt. 3 wyeliminował z opisu czynu stwierdzenie „w wyniku czego P. J. otrzymał 1.600 zł, pozostałą kwotę zatrzymali M. B. (1) i H. M.”, z pkt. 5 wyeliminował z opisu czynu stwierdzenie

„w wyniku czego P. J. otrzymał 2.000 zł pozostałą kwotę zatrzymali M. B. (1) i H. M.”, w pkt. 7 wyeliminował z opisu czynu stwierdzenie „w wyniku czego Z. Z. otrzymała 2.000 zł, M. Z. otrzymał 400 zł, pozostała kwotę zatrzymała H. M.”, w pkt 8 eliminuje z opisu czynu stwierdzenie „w wyniku czego Z. Z. otrzymała 6.000 zł, M. Z. 400 zł, pozostałą kwotę zatrzymała H. M.” w pkt 9 wyeliminował z opisu czynu stwierdzenie „w wyniku czego P. M. otrzymał 1000 złotych, J. T. - 500 złotych a H. M. zatrzymując pozostałą kwotę”

w pkt 11 wyeliminował z opisu czynu stwierdzenie „w wyniku czego Z. R. otrzymał 100 złotych”, z pkt. 12 wyeliminował z opisu czynu stwierdzenie „która z otrzymanej kwoty Z. W. przekazała 200 zł” i za to na podstawie art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk w zw. z art. 91 § 1 kk oraz art. 33 § 1 -3 kk wymierzył oskarżonej karę 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę 80 stawek dziennych grzywny określając wysokość jednej stawki na kwotę 10zł (pkt. XVI wyroku),

2. przestępstwa z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 272 kk popełnionego w ten sposób, że w dniu 16 lutego 2006 r. w K. działając wspólnie i w porozumieniu

z M. B. (1) udzieliła pomocy K. K. (1)

w wyłudzeniu poświadczenia nieprawdy poprzez podstępne wprowadzenie

w błąd Prezydenta Miasta K. na skutek czego podjął on decyzję o wpisie

w ewidencji działalności gospodarczej UM K. pod nr (...) fikcyjnej firmy (...) z siedzibą

w K., w ten sposób, że zawiozła wraz z M. B. (1) K. K. (1) do siedziby UM w K., celem złożenia wniosku i za to na podstawie art. 19 § 1 kk w zw. z art. 272 kk wymierzył oskarżonej karę 4 miesięcy pozbawienia wolności (pkt. XVII wyroku).

W punkcie XVIII wyroku, Sąd na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 kk i art. 91 § 2 kk połączył oskarżonej H. M. orzeczone w pkt XVI-VII kary pozbawienia wolności i wymierzył karę łączną 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

W punkcie XIX wyroku, Sąd na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 1 pkt. 1 kk zawiesił wobec oskarżonej H. M. warunkowo wykonanie oznaczonej w pkt. XVIII kary łącznej pozbawienia wolności na okres próby lat 5.

Tym samym wyrokiem Sąd Rejonowy oskarżonego **P. J.** w punkcie XX wyroku uznał za winnego ciągu dwóch przestępstw z art. 286 § 1 kk

w zw. z art. 297 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk i jednego przestępstwa z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 297 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk popełnionych w sposób opisany w pkt 1-3 części wstępnej wyroku i za to na podstawie art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk w zw. z art. 91 § 1 kk wymierzył oskarżonemu karę 1 roku pozbawienia wolności.

W punkcie XXI wyroku, Sąd na podstawie art. 17 § 1 pkt. 6 kpk umorzył postępowanie przeciwko oskarżonemu P. J. o czyn z art. 119 § 1 kw popełniony w sposób opisany w pkt 4 części wstępnej wyroku.

Tym samym wyrokiem Sąd Rejonowy oskarżoną **K. K. (1)** (d. B.), w punkcie XXVI wyroku, uznał za winną przestępstwa z art. 272 kk popełnionego w ten sposób, że w dniu 16 lutego 2006 r. w K. wyłudziła poświadczenia nieprawdy poprzez podstępne wprowadzenie w błąd Prezydenta Miasta K. na skutek czego podjął on decyzję o wpisie w ewidencji działalności gospodarczej UM K. pod nr (...) fikcyjnej firmy (...) z siedzibą w K. i za to na podstawie art. 272 kk wymierzył oskarżonej karę 4 miesięcy pozbawienia wolności.

W punkcie XXVII wyroku, Sąd na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 1 pkt. 1 kk zawiesił wobec oskarżonej K. K. (1) warunkowo wykonanie kary pozbawienia wolności na okres próby lat 2.

Tym samym wyrokiem Sąd Rejonowy oskarżoną **A. G.**,

w punkcie XXVIII wyroku, uniewinnił od zarzutu popełnienia przestępstwa z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 286 § 1 k.k. polegającego na tym, że w dniu 19 czerwca 2008 roku

w K. B. i K. działając w zamiarze pomocnictwa przy wyłudzeniu kredytu na zakup w systemie ratalnym części komputerowych przez M. K. i J. T. oraz w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, zawiozła ich swoim środkiem transportu do sklepu (...) przy ul. (...) w K., gdzie M. K. zawarł umowę kredytu numer (...) z (...) Bank (...) S.A. w W. Oddział we W.

i zakupił w systemie sprzedaży ratalnej przenośny komputer, który następnie przekazał J. T., po czym zawiozła ich do lombardu, gdzie nabyty komputer sprzedano, za co otrzymała od J. T. kwotę 150 złotych.

W punkcie XXIX wyroku, Sąd na podstawie art. 63 § 1 kk zaliczył oskarżonemu M. B. (1) na poczet orzeczonej kary grzywny okres zatrzymania i tymczasowego aresztowania od dnia 10.07.2008 r. do dnia 24.07.2008 r. uznając kare grzywny za wykonaną w liczbie 30 stawek dziennych.

W punkcie XXX wyroku, Sąd na podstawie art. 63 § 1 kk zaliczył oskarżonemu J. T. na poczet orzeczonej kary grzywny okres zatrzymania

i tymczasowego aresztowania od dnia 09.07.2008 r. do dnia 27.08.2008 r. uznając karę grzywny za wykonaną w całości, oraz okres od 28.08.2008 do 18.09.2008r. na poczet kary pozbawienia wolności.

W punkcie XXXI wyroku, Sąd na podstawie art. 63 § 1 kk zaliczył oskarżonej H. M. na poczet orzeczonej kary grzywny okres zatrzymania

i tymczasowego aresztowania od dnia 9.07.2008 r. do dnia 24.07.2008 r. uznając kare grzywny za wykonaną w liczbie 25 stawek.

W punkcie XXXII wyroku, Sąd na podstawie art. 63 § 1 kk zaliczył oskarżonemu P. J. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres zatrzymania od dnia 6.08.2008 r. do dnia 8.08.2008r.

Apelację od powyższego wyroku wnieśli obrońca oskarżonego M. B. (1), obrońca oskarżonej D. B., oskarżony P. J. i jego obrońca oraz prokurator.

Obrońca oskarżonego M. B. (1) wyrok zaskarżył w całości. Na podstawie art. 438 pkt. 2 i 3 k.p.k. orzeczeniu zarzucił:

1. błąd w ustaleniach faktycznych mający wpływ na treść orzeczenia, polegający na dowolnym przyjęciu przez Sąd wyrokujący, że oskarżony M. B. (1) dokonał zarzucanych mu czynów, w szczególności poprzez przyjęcie, że oskarżony działał wspólnie w porozumieniu z D. B., H. M., P. J., J. T. i Z. R. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej mając pełną świadomość podejmowanych działań, podczas gdy z całokształtu materiału dowodowego w sprawie wynikają twierdzenia przeciwne,
2. błąd w ustaleniach faktycznych mający wpływ na treść orzeczenia polegający na dowolnym i sprzecznym z materiałem dowodowym przyjęciu, że oskarżony M. B. (1) przygotowywał zaświadczenia o zatrudnieniu w celu uzyskania korzyści majątkowej, podczas gdy z materiału dowodowego wynikają twierdzenia przeciwne,
3. błąd w ustaleniach faktycznych mający wpływ na treść orzeczenia, polegający na dowolnym przyjęciu przez Sąd wyrokujący, że oskarżony M. B. (1) wypełnił swoim zachowaniem znamiona czynu z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 272 k.k. poprzez pomoc K. K. (5), A. W. (1) i A. K. w założeniu działalności gospodarczej, podczas gdy z materiału dowodowego wynikają twierdzenia przeciwne,
4. rażące naruszenie prawa materialnego tj. art. 272 k.k. poprzez błędną wykładnię i uznanie przez Sąd I instancji, że oskarżeni „podstępnie wyłudzili wpis do ewidencji działalności gospodarczej”, a wpis ten potwierdza prowadzenie działalności gospodarczej, podczas gdy samo złożenie wniosku o wpis do ewidencji gospodarczej i decyzja o wpisie nie oznacza prowadzenie działalności gospodarczej, gdyż wpis ten ma charakter deklaratoryjny,
5. obrazę przepisów postępowania tj. art. 5 § 2 k.p.k. poprzez rozstrzygnięcie nie dających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego (zasada in dubio pro reo),
6. obrazę przepisów postępowania tj. art. 7 poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i logicznego wnioskowania polegającej na dowolnym przyjęciu, że oskarżony M. B. (1) popełnił zarzucane mu przestępstwa,
7. obrazę przepisów postępowania tj. art. 424 k.p.k., poprzez sporządzenie zbyt ogólnikowego uzasadnienia wyroku w aspekcie strony faktycznej (art. 424 § 1 pkt. 1 k.p.k.), przez co oskarżony ma ograniczone możliwości obrony swoich praw w tym zakresie.

Stawiając te zarzuty obrońca wniósł o zmianę wyroku poprzez uniewinnienie od zarzutu popełnienia zarzucanych oskarżonemu M. B. (1) przestępstw, ewentualnie o uchylenie wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonej D. B. zaskarżył wyrok w całości. Na podstawie art. 438 pkt. 2 i 3 k.p.k. orzeczeniu zarzucił:

1. obrazę przepisów postępowania, która miała istotny wpływ na wydanie zaskarżonego wyroku, tj.:
 - a. art. 5 § 1 i 2 k.p.k. poprzez odgórne traktowanie oskarżonej jako winnej popełnienia zarzucanego jej czynu oraz poprzez rozstrzygnięcie niedających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonej, podczas gdy stan faktyczny sprawy budzi poważne wątpliwości, które winny zostać rozstrzygnięte na korzyść oskarżonej,
 - b. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 2 § 2 k.p.k., poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów, podjęcie tej oceny w sposób dowolny, sprzeczny z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego, w sposób uniemożliwiający ustalenie prawdy obiektywnej i sformułowania w ramach tej oceny niesłusznych merytorycznie wniosków, że oskarżona D. B. dokonała zarzucanych jej czynów, podczas gdy takie wnioski Sądu nie znajdują odzwierciedlenia w materiale dowodowym w sprawie, w związku z czym brak było podstaw do skazania oskarżonej, a nadto:

- poprzez oparcie ustaleń faktycznych jedynie na fragmentach materiału dowodowego i to świadczącego wyłącznie na niekorzyść oskarżonej, nie przeprowadzenie wnikliwej i wszechstronnej analizy materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie,
- w zakresie w jakim Sąd dokonał błędnej oceny wyjaśnień oskarżonej, uznając je za wiarygodne jedynie w części, jednocześnie wskazując, że Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonej:
- w zakresie w jakim oskarżona wyjaśniła, że dokumenty do wypełnienia dostarczał jej najczęściej szwagier J. M., a rzadziej mąż M. B. (1), a także że nie wiedział iż wypełniane przez nią dokumenty miały służyć do wyłudzenia kredytów, wskazując, że zdaniem Sądu wyjaśnienia oskarżonej w tym zakresie były sprzeczne z zebrany materiałem dowodowym, ale także z zasadami doświadczenia życiowego o logicznego rozumowania,
- w zakresie w jakim Sąd uznał, że oskarżona twierdząc, że to J. M. dostarczał jej dokumenty do wypełnienia, w naiwny sposób próbowała zrzucić odpowiedzialność za popełnione przestępstwa na osobę zmarłą, która z oczywistych powodów nie była w stanie odeprzeć stawianych przez oskarżoną pomówień,
- w zakresie w jakim Sąd uznał, że nie zasługiwały na wiarę także wyjaśnienia oskarżonej D. B. na okoliczność, że nie zdawała sobie sprawy z tego, do czego wypełniane przez nią dokumenty miały służyć, jak również w zakresie w jakim Sąd uznał, że przeciwko tej wersji oskarżonej świadczy skala całego procederu, a w szczególności długość okresu przez jaki oskarżona działała, a także liczba wypełnionych zaświadczeń,
- poprzez uznanie, że treść wypełnionych przez oskarżoną D. B. dokumentów wprost przesądzała o tym, że oskarżona wiedziała, że będą one wykorzystane do zaciągania kredytów, bowiem znaczna część zaświadczeń była wypełniona na drukach bankowych z których wynikało wprost, że służą one do zaciągnięcia kredytu,
- poprzez uznanie, że oskarżona D. B. wypełniając tak znaczną liczbę zaświadczeń i innych dokumentów bankowych, miała świadomość, że są to dokumenty sfalszowane,
- poprzez uznanie, że oskarżona działała z zamiarem użycia sfalszowanych dokumentów jako autentycznych, a jej ostatecznym celem było ich następne użycie przez osoby ubiegające się o kredyt w celu ich wyłudzenia,
- poprzez uznanie, że oskarżona D. B. działała ze świadomością i chęcią doprowadzenia do niekorzystnego rozporządzenia mieniem pokrzywdzone banki, w stosunku do których podjęła działania wprowadzające w błąd,
- w zakresie w jakim Sąd dokonał błędnej oceny zeznań świadka K. K. (1) uznając je za wiarygodne w części, tj. w zakresie w jakim świadek zeznała, że oskarżona D. B. aktywnie nakłaniała ją do założenia fikcyjnej firmy, w której następnie przebywała – podczas gdy zeznania te nie znajdują pokrycia w pozostałym materiale dowodowym, w szczególności w świetle wyjaśnień oskarżonej,

c. art. 74 § 1 k.p.k. zgodnie z którym oskarżony nie ma obowiązku dowodzenia swojej niewinności ani obowiązku dostarczania dowodów na swoją korzyść poprzez niezastosowanie się do w/w przepisu,

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na treść orzeczenia poprzez uznanie, że to M. B. (1) pośredniczył między J. T., H. M. i A. W. (1) a D. B. w dostarczeniu sfalszowanego dokumentu, podczas gdy prawidłowo ustalony stan faktyczny prowadzi do wniosku, że osobą pośredniczącą był J. M..

Stawiając powyższe zarzuty obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonej D. B. od zarzucanych jej czynów, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Koninie.

Oskarżony P. J. zaskarżył wyrok co do pkt. XX, w zakresie rozstrzygnięcia o karze.

Na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. i art. 438 pkt. 4 k.p.k. orzeczeniu zarzucił rażąco niewspółmierność orzeczonej kary za przypisane oskarżonemu czyny, w szczególności błędne przyjęcie, że wobec P. J. nie można wysnuć tzw. pozytywnej prognozy kryminologicznej, uzasadniającej skorzystanie z warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności, podczas gdy wnikliwa analiza sprawy prowadzi do wniosku przeciwnego.

Podnosząc ten zarzut oskarżony wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez złagodzenie orzeczonej kary pozbawienia wolności i zawieszeni jej wykonania na odpowiedni w ocenie Sądu II instancji okres próby.

Także obrońca oskarżonego P. J. wyrok zaskarżył w części, tj. co do pkt. XX, w zakresie rozstrzygnięcia o karze.

Na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. i art. 438 pkt. 4 k.p.k. orzeczeniu zarzucił rażąco niewspółmierność orzeczonej kary za przypisane oskarżonemu czyny, w szczególności błędne przyjęcie, że wobec P. J. nie można wysnuć tzw. pozytywnej prognozy kryminologicznej, uzasadniającej skorzystanie z warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności, podczas gdy wnikliwa analiza sprawy prowadzi do wniosku przeciwnego.

Stawiając ten zarzut obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez złagodzenie orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności i zawieszenie jej wykonania na odpowiedni w ocenie Sądu II instancji okres próby

Prokurator zaskarżył wyrok Sądu Rejonowego w całości na niekorzyść oskarżonego J. T., w całości na niekorzyść A. G., w części orzeczenia o karze na niekorzyść M. B. (1), D. B. i H. M..

Na podstawie art. 438 pkt. 2, 3 i 4 k.p.k. wyrokowi zarzucił:

1. obrazę przepisów postępowania – art. 413 § 2 k.p.k., mającą wpływ na treść orzeczenia w stosunku do J. T., poprzez brak rozstrzygnięcia w zakresie winy i w konsekwencji kary w stosunku do zarzucanego oskarżonemu J. T., przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., opisanego w pkt. 22 części wstępnej wyroku, a dotyczącego współudziału w wyłudzeniu kwoty pieniężnej w wysokości 2.500 zł z tytułu zaciągniętego kredytu na zakup w systemie ratalnym komputera osobistego(...)
2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na treść wyroku poprzez przyjęcie przez Sąd I instancji, że A. G. nie miała świadomości, że podwozi M. K. i J. T. w celu popełnienia przez nich przestępstwa, podczas gdy wnikliwa analiza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności wyjaśnienia J. T. i A. G. w oparciu o zasady doświadczenia życiowego, prowadzi do wniosku przeciwnego,
3. rażąco niewspółmierność kary polegającą na orzeczeniu wobec oskarżonego M. B. (1) kary łącznej za przypisane mu ciągi przestępstw w wymiarze 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 5 lat próby, podczas gdy dotychczasowe okoliczności popełnienia zarzucanych przestępstw, wysoki stopień społecznej szkodliwości przypisanych czynów oraz względy prewencji ogólnej oraz indywidualnej przemawiają za orzeczeniem kary pozbawienia wolności bez dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia jej wykonania oraz w wyższym wymiarze,
4. rażąco niewspółmierność kary polegającą na orzeczeniu wobec oskarżonej D. B. kary łącznej za przypisane jej ciągi przestępstw w wymiarze 1 roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 5 lat próby, podczas gdy dotychczasowe okoliczności popełnienia zarzucanych przestępstw, wysoki stopień

społecznej szkodliwości przypisanych czynów oraz względy prewencji ogólnej oraz indywidualnej przemawiają za orzeczeniem kary pozbawienia wolności bez dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia jej wykonania,

5. rażąco niewspółmierność kary polegającą na orzeczeniu wobec oskarżonej H. M. kary łącznej za przypisane jej ciągi przestępstw w wymiarze 1 roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 5 lat próby, podczas gdy dotychczasowe okoliczności popełnienia zarzucanych przestępstw, wysoki stopień społecznej szkodliwości przypisanych czynów oraz względy prewencji ogólnej oraz indywidualnej przemawiają za orzeczeniem kary pozbawienia wolności bez dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia jej wykonania.

Podnosząc te zarzuty prokurator wniósł o:

1. uchylenie zaskarżonego orzeczenia w części dotyczącej J. T. i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd Rejonowy w K.,
2. uchylenie zaskarżonego orzeczenia w części dotyczącej A. G. i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd Rejonowy w Koninie,
3. zmianę zaskarżonego wyroku przez orzeczenie wobec oskarżonego M. B. (1), za przypisane wymienionemu ciągi przestępstw kary łącznej 3 lat pozbawienia wolności,
4. zmianę zaskarżonego wyroku przez orzeczenie wobec oskarżonej D. B., za przypisane wymienionej ciągi przestępstw – kary łącznej w wymiarze 1 roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności bez dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania kary,
5. zmianę zaskarżonego wyroku przez orzeczenie wobec oskarżonej H. M., za przypisane wymienionej ciągi przestępstw – kary łącznej w wymiarze 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności bez dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania kary
6. utrzymanie w mocy rozstrzygnięć wobec pozostałych oskarżonych: P. J., B. T., M. B. (2) i K. K. (1).

Sąd odwoławczy zważył, co następuje:

Apelacje obrońcy oskarżonego M. B. (1) i obrońcy oskarżonej D. B. okazały się częściowo zasadne, a apelacja prokuratora okazała się częściowo zasadna, częściowo celowa, co doprowadziło do zmiany zaskarżonego wyroku.

Mając na uwadze kierunek i granice zaskarżenia środka odwoławczego wniesionego przez prokuratora, Sąd Okręgowy na wstępie stwierdza, że Sąd Rejonowy prawidłowo przeprowadził postępowanie, dokonując właściwych ustaleń co do sprawstwa i winy oskarżonych M. B. (1), D. B. oraz H. M. w zakresie przypisanych im przestępstw: z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.; z art. 13 § 1 k.k. w zw.

z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.; z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. Nie budzi żadnych wątpliwości trafność przyjętych w zaskarżonym wyroku kwalifikacji prawnych czynów przypisanych oskarżonym. Jako że ustalenia te nie były kwestionowane w apelacji prokuratora, a obrońcy oskarżonych nie wnieśli

o sporządzenie uzasadniania wyroku Sądu odwoławczego, Sąd zwolniony był od dalszych rozważań w tym przedmiocie.

Słuszny okazał się zarzut prokuratora wskazujący, że zaskarżone orzeczenie w części dotyczącej **J. T.** nie zawiera rozstrzygnięcia co do wszystkich zarzutów, które aktem oskarżenia postawił mu oskarżyciel publiczny. Sąd Rejonowy nie rozstrzygnął bowiem o odpowiedzialności karnej za czyn opisany w pkt. 22 części wstępnej wyroku.

Przypomnieć należy, że J. T. zarzucono w sumie popełnienie 22 przestępstw przy czym zostały one objęte trzema aktami oskarżenia: w sprawie 1 Ds. 943/08 zarzucono oskarżonemu 19 przestępstw, które następnie zostały ujęte w części wstępnej wyroku w pkt. od 1 do 19, w sprawie 1 Ds. 943/08 zarzucono oskarżonemu popełnienie 1 przestępstwa, które zostało opisane w ujęte pkt. 20 części wstępnej wyroku, w sprawie 1 Ds. 1238/08 zarzucono oskarżonemu popełnienie 2 przestępstw, które Sąd opisał w pkt. 21 i 22 części wstępnej wyroku.

Rozstrzygając o odpowiedzialności karnej oskarżonego J. T. Sąd w pkt. VI wyroku uznał oskarżonego za winnego ciągu osiemnastu przestępstw z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., popełnionych w sposób opisany w pkt. 1-3, 5-13, 15-17, 19-21 części wstępnej wyroku – z określonymi w części dyspozytywnej orzeczenia zmianami w ich opisie – a następnie wymierzył za ten ciąg przestępstw kary jednostkowe pozbawienia wolności i grzywny.

Nadto Sąd Rejonowy w pkt. VII wyroku uznał J. T. za winnego ciągu dwóch przestępstw z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 272 k.k., natomiast w pkt. VIII wyroku za winnego przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. opisanego w pkt. 18 części wstępnej wyroku i wymierzył za nie kary jednostkowe. Następnie w pkt. IX wyroku, na podstawie art. 85 k.k., art. 86 § 1 i 2 k.k. i art. 91 § 2 k.k. połączył kary jednostkowe pozbawienia wolności oraz grzywny i wymierzył kary łączne pozbawienia wolności oraz grzywny.

Powyższe wskazuje, że Sąd Rejonowy wydał rozstrzygnięcie o odpowiedzialności karnej J. T. w zakresie przestępstw opisanych w pkt. od 1 do 21. Zaniechał natomiast wydania rozstrzygnięcia merytorycznego co do czynu z pkt. 22 części wstępnej wyroku. We wskazanym punkcie zarzucono oskarżonemu to, że w dniu 19 marca 2007 r. w K., w sklepie (...), przy ul. (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz wspólnie i w porozumieniu z ustaloną osobą, co do której materiały wyłączono do odrębnego postępowania, wyłudził kredyt w kwocie 2.500 zł na zakup w systemie ratalnym komputera osobistego (...) w ten sposób, że J. T. jako kredytobiorca w celu uzyskania kredytu przedłożył swój dowód osobisty (...) oraz złożył nieprawdziwe dane co do swojego zatrudnienia w firmie (...) z siedzibą w W. 104, gmina W., a następnie zawarł umowę kredytu numer (...), którego nie miał zamiaru spłacać, po czym zakupiony komputer przekazał nieustalonemu mężczyźnie, otrzymując w zamian 800 zł czym działał na szkodę (...) Bank S.A. z siedzibą w W. tj. przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Powyższe uchybienie stanowi obrazę przepisu art. 413 § 1 pkt. 5 k.p.k., zgodnie z którym każdy wyrok winien zawierać rozstrzygnięcie sądu. Wskazać także należy, że wyrok skazujący winien nadto zawierać dokładne określenie przypisanego oskarżonemu czynu oraz jego kwalifikację prawną a także rozstrzygnięcia co do kary i środków karnych, środków kompensacyjnych i przepadku, a w razie potrzeby - co do zaliczenia na ich poczet tymczasowego aresztowania i zatrzymania oraz środków zapobiegawczych wymienionych w art. 276 k.p.k. (art. 413 § 2 k.p.k.)

Zaniechanie wydania rozstrzygnięcia co do jednego z czynów oskarżonego uznać zatem należy za obrazę prawa procesowego mającą wpływ na treść rozstrzygnięcia. Skutkowało to koniecznością uchylecia wyroku odnośnie J. T. w pkt. VI i VIII tj. w części zarzucanych mu czynów opisanych w części wstępnej wyroku w pkt. 1-3, 5-13 i 15-22 oraz przekazania sprawy w tej części Sądowi Rejonowemu w Koninie do ponownego rozpoznania. Sąd winien bowiem rozważyć, czy czyn ten może być objęty ciągiem przestępstw łącznie z czynami zarzucenymi oskarżonemu w w/w punktach.

W zakresie zaś czynów zarzucanych w pkt. 4 i 14 części wstępnie, a przypisanych J. T. w pkt. VII wyroku, zachodziły podstawy do jego uniewinnienia. Brak było zatem podstaw do uchylania orzeczenia także w tej części o czym będzie mowa w dalszej części uzasadnienia.

Sąd odwoławczy nie podzielił natomiast zasadności zarzutu prokuratora wskazującego na popełnienie przez Sąd I instancji błędu w ustaleniach faktycznych

w części dotyczącej zarzutu stawianego oskarżonej **A. G.**. Nie ma racji skarżący, że przyjęcie w zaskarżonym wyroku, że A. G. nie miała świadomości, że podwozi M. K. i J. T. w celu popełnienia przez nich przestępstwa, pozostaje sprzeczne ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym oraz zasadami doświadczenia życiowego.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że jedynym dowodem mogącym wskazywać na pomocnictwo A. G. w oszustwie, są wyjaśnienia współoskarżonego J. T.. Jest więc to więc tzw. dowód z pomówienia.

Sąd rozpoznający sprawę zgadza się z poglądami judykatury, że choć dowody z pomówień nie mają innej mocy dowodowej, to winny podlegać szczególnie ostrożnej ocenie. Wypracowane w tym zakresie stanowisko pozwala na przyjęcie pewnych kryteriów pomocnych w procesie wartościowania tych dowodów wedle kryteriów wiarygodności. Dowód z pomówienia powinien zatem być stanowczy, konsekwentny, logiczny, prezentujący przebieg zdarzeń w sposób adekwatny do zasad logiki, wiedzy i doświadczenia życiowego. Przy tym drobne nieścisłości

w wyjaśnieniach, zeznaniach nie mogą być oceniane jako dyskredytujące taki dowód

o ile ich charakter wskazuje, że są wynikiem upływu czasu, albo wręcz odmiennego sposobu przesłuchania, w tym zakresie kierowanych do przesłuchiwanego pytań. Znaczenie ma również to, że dowód ów nie może być wynikiem osobistego zainteresowania pomawiającego w postaci umniejszenia, czy wręcz przerzucenia własnej winy. Nie chodzi przy tym o taki interes pomawiającego, który może zgodnie z przepisami ustawy prowadzić do złagodzenia, czy nawet nadzwyczajnego złagodzenia kary, skoro takie rozwiązania przewidział ustawodawca. Dodatkowo dowód z pomówienia winien znajdować oparcie w innych, co najmniej pośrednich dowodach, nie jest przy tym konieczne, aby odnosiło się to wprost do zakresu stawianego zarzutu, ale by dowody takie wspierały i korelowały z treścią relacji pomawiającego (tak wyr. SN z 13.11.2007 r., sygn. WA 45/07, OSNwSK 2007/1/2584, wyr. SA w Katowicach z 08.12.2010 r. sygn. akt II AKa 192/10).

Analiza uzasadnienia zaskarżonego wyroku wskazuje, że Sąd Rejonowy ocenę wyjaśnień J. T. przeprowadził w sposób wyczerpujący, prawidłowy

a przy tym zgodnie z wypracowanymi w orzecznictwie dyrektywami oceny dowodu z pomówienia.

Słusznie Sąd Rejonowy podkreślił, że J. T. w pierwszych swoich wyjaśnieniach nie wskazywał, by A. G. miała jakąkolwiek wiedzę na temat planowanego przez oskarżonego oraz M. K. wyłudzenia kredytu na zakupiony komputer. Brak jest jakiegokolwiek jego wypowiedzi wskazującej, by A. G. wiedziała także, że K. K. (6) będzie w tym celu posługiwał się fałszywym zaświadczeniem. Z tego powodu fakt, że za zawieszenie J. T. oraz M. K. do K. miała otrzymać kwotę 150 zł, sam w sobie nie przesądza o świadomości oskarżonej co do zaplanowanego przez w/w osoby wyłudzenia kredytu. Przekazaną kwotę można bowiem rozważać właśnie jako formę zapłaty za czynność zawieszenia J. T. oraz M. K. do K. oraz oczekiwania na nich przez dłuższy okres czasu. Również podczas kolejnego przesłuchania J. T. nie wskazał, by A. G. wiedziała w jakim celu do K. udają się zwożeni przez nią mężczyźni. Okoliczność, że początkowo domagała się kwoty 200 zł za podwiezienie, po czym zgodziła się na sumę 150 zł, czy choćby świadomość, że celem wyjazdu jest zakupienie komputera, we wzajemnym powiązaniu ze sobą, nie mogą być uznane za pomocnictwo w popełnieniu oszustwa. Dopiero w trakcie przeprowadzanej konfrontacji J. T. wyjaśnił, że A. G. już w momencie podwożenia oskarżonego oraz M. K. wiedziała w jakim celu udają się oni do K.. Także dopiero wówczas J. T. wskazał, że oprócz kwoty 150 zł przekazał A. G. 20 zł kosztów zużytego paliwa. Rację ma zatem Sąd Rejonowy wskazując, że wyjaśnienia J. T. pozostają niespójne, a przez to rodzą zasadnicze wątpliwości co do ich wiarygodności. Nie jest bowiem jasne z jakich powodów oskarżony o faktach obciążających A. G. wyjaśnił dopiero podczas przeprowadzania konfrontacji. Prawdziwość twierdzeń J. T. jest tym bardziej wątpliwa, gdy weźmie się pod uwagę treść wyjaśnień A. G.. Oskarżona w sposób rzeczowy i konsekwentny w toku kolejnych przesłuchań nie przyznawała się do popełnienia przestępstwa oraz składała przekonujące wyjaśnienia. Słusznie Sąd Rejonowy zauważył również, że pomiędzy oskarżonymi A. G. oraz J. T. istnieje konflikt. Choć odmiennie opisali przyczyn jego powstania, fakt ten pozostaje bezsporny gdyż przyznali to oboje

oskarżeni. Wszystkie te okoliczności powodują, że poczynienie ustaleń w oparciu o wyjaśnienia J. T. można byłoby rozważać jedynie w sytuacji, gdyby jego relacje znalazły potwierdzenie w pozostałych dowodach zgromadzonych w sprawie. Skoro jednak żaden z dowodów nie potwierdza wersji prezentowanej przez J. T., brak było podstaw do odmowy wiarygodności wyjaśnień A. G.. Przypomnieć bowiem należy, że naczelną zasadą procesu karnego jest zasada domniemania niewinności. Sprowadza się ona do tego, że oskarżony jest w procesie karnym niewinny,

a "przeciwne" musi mu być udowodnione, przy czym związana ściśle z domniemaniem niewinności zasada *in dubio pro reo* (art. 5 § 2 k.p.k.) nakazuje rozstrzygnąć nie dające się usunąć wątpliwości (a obecnie wątpliwości, których nie usunięto w postępowaniu dowodowym) na korzyść oskarżonego. Oznacza to, że udowodnienie winy oskarżonemu musi być całkowite, pewne, wolne od wątpliwości (wyr. SN z 24.02.1999 r., V KKN 362/97, LEX 36732). Skoro zatem wyjaśnienia J. T. rodzą szereg zasadniczych wątpliwości co do ich wiarygodności, nie sposób uznać że sprawstwo i wina oskarżonej zostały udowodnione.

W konsekwencji Sąd odwoławczy stanął na stanowisku, że prokurator kwestionujący rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego nie wykazał, by przeprowadzona ocena zgromadzonych w sprawie dowodów wykroczyła poza wymogi przewidziane

w art. 7 k.p.k. Przedstawił raczej własną interpretację ich wartości dowodowej opartą na założeniu z góry wiarygodności wyjaśnień J. T. i pominięciu analizy tych dowodów, które nie przystawały do prezentowanej przez niego wersji zdarzeń. Sąd przeprowadził wszystkie możliwe dowody mogące przyczynić się do oceny zachowań oskarżonej. Pomimo tego zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie pozwolił na pozbawienie wątpliwości przypisanie A. G. zarzucanego jej przestępstwa, co w konsekwencji skutkowało wydaniem wyroku uwalniającego ją od poniesienia odpowiedzialności karnej.

Sąd odwoławczy uzupełnił przy tym, że uniewinnienie A. G. dotyczy zarzucanego jej czynu z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. Zważyć bowiem należy, że Sąd Rejonowy wskazał jako kwalifikację prawną zarzucanego jej aktem oskarżenia przestępstwa, jako przestępstwa z „art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1”.

Trafny okazał się natomiast zarzut sformułowany przez obrońcę oskarżonego **M. B. (1)**, polegający na niezasadnym przypisaniu oskarżonemu przestępstw z art. 18 § 3 k.p.k. w zw. z art. 272 k.k. – pkt. III wyroku. Sąd Rejonowy co prawda właściwie ustalił, że M. B. (1) – działając wspólnie z H. M. – podwożąc K. K. (1) do Urzędu Miasta w K., pomógł jej uzyskać wpis do ewidencji działalności gospodarczej, jak również przekazując pieniądze A. W. (1) oraz A. K., pomógł im uzyskać wpis do ewidencji działalności gospodarczej Urzędu Gminy w K. B.. Wskazują na to wprost relacje K. K. (1), A. W. (1) oraz A. K.. Zgodnie z nimi M. B. (1) doskonale zdawał sobie sprawę, że zakładane działalności mają jedynie fikcyjny charakter. Zachowania te jednak nie wypełniły znamion przestępstwa z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 272 k.k.

Sąd odwoławczy zauważa, że przedmiotem ochrony przestępstwa określonego w przepisie art. 272 k.k. jest wiarygodność dokumentu w rozumieniu prawdziwości jego treści oraz prawidłowe funkcjonowanie organów wymiaru sprawiedliwości, instytucji państwowych i samorządowych, obrotu gospodarczego i mienia. Przestępstwo określone w/w przepisem polega na "wyłudzeniu" poświadczenia nieprawdy, co oznacza otrzymanie dokumentu zawierającego poświadczenie nieprawdy przez podstępne wprowadzenie w błąd funkcjonariusza publicznego lub innej osoby upoważnionej do wystawienia dokumentu. W orzecznictwie zgodnie przyjmuje się, że dla wypełnienia znamion strony przedmiotowej występku z art. 272 k.k. nie wystarcza złożenie nieprawdziwego oświadczenia, gdyż nie stanowi ono podstępnego zabiegu. Ponieważ "podstępne wprowadzenie w błąd" jest szczególną formą "wprowadzenia w błąd", wymaga podjęcia innych jeszcze podstępnych zabiegów w celu wyłudzenia od osoby uprawnionej określonej treści dokumentu, na przykład przebiegłych, pozorujących jego zgodność z rzeczywistością i utrudniających wykrycie prawdy (wyr. SN z 05.04.2011 r., II KK 267/10, LEX 794972). Zważyć przy tym należy, że z istoty czynu opisanego w art. 272 k.k., a zwłaszcza z jego skutkowego charakteru, wynika, że wprowadzenie w błąd musi dotyczyć okoliczności mającej znaczenie prawne. W konsekwencji poświadczenie nieprawdy zawarte w dokumencie opisanym w tym przepisie musi się cechować przymiotem zaufania publicznego (T. Razowski w: Kodeks karny. Komentarz, red. J. Giezek, LEX 2014, teza 6 komentarza do art. 272 k.k.).

W orzecznictwie wskazuje się, że wpis do ewidencji działalności gospodarczej jest swoistą deklaracją (zgłoszeniem) zamierzonej przez osobę fizyczną działalności, nie zaś dowodem, że działalność taka jest w istocie prowadzona (wyr. WSA

w Warszawie z 21.03.2006 r., VI SA/Wa 2215/05, LEX 257125; tak też wyr. WSA

w Krakowie z 10.01.2012 r., I SA/Kr 394/11, LEX 1109166). Zgłoszenie i wpis do ewidencji działalności gospodarczej stanowi tylko podstawę rozpoczęcia działalności gospodarczej w rozumieniu jej legalizacji i nie jest zdarzeniem ani czynnością utożsamianą z podjęciem takiej działalności. Z tego powodu wpisowi nadaje się zawsze charakter deklaratoryjny, a nie – konstytutywny (wyr. WSA w Warszawie

z 04.12.2007 r., VII SA/Wa 1578/07, LEX 496344; wyr. WSA w Warszawie

z 20.11.2007 r., VII SA/Wa 1444/07, LEX 496336).

Wskazać także trzeba, że zgodnie art. 25 ust. 7 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r.

o swobodzie działalności gospodarczej (tekst jedn.: Dz. U. z 2015, poz. 584 ze zm.) osoba występująca z wnioskiem o wpis do działalności karnej, jedynie w zakresie

w jakim dołącza oświadczenie o orzeczonych wobec nią zakazach prowadzenia działalności gospodarczej, wykonywania określonego zawodu, którego wykonywanie przez przedsiębiorcę podlega wpisowi do (...) oraz o prowadzenia działalności związanej z wychowaniem, leczeniem, edukacją małoletnich lub z opieką nad nimi, składa ją pod rygorem odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia. Pozostałe dane zamieszczane we wniosku o wpis, sankcji takiej nie podlegają. Sąd odwoławczy zauważa także, że w sytuacji gdy dane zawarte we wpisie do ewidencji stają się nieaktualne, co prawda istnieje obowiązek ich zmiany lub wykreślenia wpisu, to jednak nie jest on obwarowany żadnymi sankcjami – art. 30 ust. 1 pkt. 1 i 2 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej.

Skoro zatem wpis dokonany w ewidencji należy uważać jedynie za zgłoszenie, zamiaru prowadzenia określonej działalności gospodarczej, nie zaś jej faktyczne wykonywanie, nie sposób uznać, by wpis cechował się przymiotem zaufania publicznego. W konsekwencji brak jest możliwości przypisania odpowiedzialności karnej z art. 272 k.k. osobie, która niezgodnie z prawdą deklaruje chęć wykonywania działalności gospodarczej.

Zachowania te w okolicznościach przedmiotowej sprawy należy rozpatrywać raczej jako mające charakter współukaranych czynności uprzednich – czynności przygotowawczych do popełnionych w późniejszym czasie przez oskarżonych przestępstw wyczerpujących znamiona oszustw z art. 286§1k.k..

Sąd odwoławczy uważa również, że złożenie wniosku o wpis do ewidencji działalności gospodarczej w oparciu o nieprawdziwe dane nie można uznać za podstępne wprowadzenie w błąd. Jeszcze raz należy przypomnieć, że podstępne zabiegi winny w takim przypadku przybrać postać przebiegłych, pozorujących ich zgodność z rzeczywistością i utrudniających wykrycie prawdy. Oznacza to szczególną, a nie jak np. w art. 286 § 1 k.k. zwykłą formę "wprowadzenia w błąd". Tymczasem w ustaleniach Sądu odnośnie M. B. (1), K. K. (1), A. W. (1) oraz A. K. brak jest takich ustaleń, które bez żadnych wątpliwości wskazywałyby na opisane powyżej „kwalifikowane” wprowadzenie w błąd pracownika Urzędu Miasta w K. czy też Urzędu Gminy w K. B..

W ocenie Sądu Rejonowego za podstępne wprowadzenie w błąd funkcjonariusza publicznego w ujęciu art. 272 k.k. może być uznane takie działanie sprawcy, który współdziałając z innymi osobami jako osoba podstawiona tzw. słup, pozoruje zgodność z rzeczywistością okoliczności istotnych dla zarejestrowania w wydziale komunikacji pojazdu, a następnie wyłudza w ten sposób poświadczenie nieprawdy w postaci uzyskania dowodu rejestracji takiego pojazdu, posługując się kłamliwymi oświadczeniami i twierdzeniami oraz przedkładając sfalszowane dokumenty. Sąd Rejonowy stanął na stanowisku, że zachowanie oskarżonego M. B. (1) w przedmiotowej sprawie było analogiczne i sytuacja ta winna być tak samo oceniona pod względem prawnym. Ze stanowiskiem takim nie można się jednak zgodzić. Zauważyć bowiem należy, że zgodnie z art. 72 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym (tekst jedn.: Dz. U. z 2012, poz. 1137 ze zm.), rejestrację pojazdu możliwa jest dopiero po przedstawieniu m. in. dowodu własności pojazdu, świadectwa zgodności WE, badania technicznego, dowodu rejestracyjnego (jeśli pojazd był zarejestrowany), dowodu odprawy celnej oraz dokumenty potwierdzającego zapłatę akcyzy. Powyższe wskazuje, że osoba rejestrująca pojazd musi przedłożyć szereg dokumentów urzędowych bez których skuteczne zarejestrowanie

auta nie jest możliwe. Jeśli dokonuje tego tzw. słup, jak wskazał Sąd Rejonowy, dodatkowo są to najczęściej dokumenty podrobione lub przerobione.

W takiej sytuacji wykrycie prawdy przez funkcjonariusza jest istotnie utrudnione i z tego względu można takie działania rozważać jako podstępne wprowadzenie w błąd. W okolicznościach przedmiotowej sprawy działania takie jednak nie miały miejsca. Pracownik Urzędu Miasta czy też Urzędu Gminy dokonywał wpisu jedynie na podstawie wniosku K. K. (1), A. K. czy też A. W. (1). Brak jest ustaleń by pracownik ten dokonywał sprawdzenia danych podawanych przez w/w osoby i by takie sprawdzanie było wymagane przepisami prawa.

W konsekwencji Sąd odwoławczy oskarżonego M. B. (1) uniewinnił od zarzucanych mu w pkt. 8, 12 i 20 części wstępnej wyroku, a przypisanych w pkt. III, czynów z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 272 k.k. Uchylił także rozstrzygnięcia o karach łącznych – pkt. IV zaskarżonego wyroku oraz o warunkowym zawieszeniu wykonania kary łącznej pozbawienia wolności – pkt. V wyroku.

Ponieważ w dacie orzekania przez Sąd Okręgowy obowiązywały inne przepisy niż w dacie popełnienia przestępstw przypisanych oskarżonemu M. B. (1) i jednocześnie przepisy obowiązujące poprzednio były dla niego względniejsze, gdyż pozwalały na warunkowe zawieszenie wykonania orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności w wymiarze przekraczającym 1 rok, podstawę skazania w pkt. I i II wyroku należało uzupełnić o art. 4 § 1 k.k.

W tym miejscu zauważyć należy, że oskarżyciel publiczny nie podnosił, iż wymierzone wobec oskarżonego kary jednostkowe za przypisane mu ciągi przestępstw, były nieadekwatne do okoliczności ich popełnienia, stopnia winy i społecznej szkodliwości.

Skoro zatem konieczne stało się określenie na nowo kary łącznej zasadnym jest wyjściowo zauważyć, że zgodnie z art. 86 § 1 k.k. (stosowanym odpowiednio do ciągów przestępstw na podstawie art. 91 § 2 k.k.) mającym podstawowe znaczenie dla wymiaru kary łącznej, dolną granicę tej kary wyznacza zawsze najwyższa z kar wymierzonych za jedno z pozostających w zbiegu przestępstw lub ciągów przestępstw, a górną granicę suma kar orzeczonych za poszczególne przestępstwa lub ciągi przestępstw. Jakkolwiek wynika z tego, że przy wymiarze kary łącznej możliwe jest zastosowanie zarówno zasady pełnej kumulacji, jak i pełnej absorpcji to jednak należy pamiętać, że są to rozstrzygnięcia skrajne, które znajdują zastosowanie

w zupełnie wyjątkowych, nietypowych sytuacjach. Całkowitą absorpcję można zastosować wówczas gdy wszystkie czyny wykazują bardzo bliską więź podmiotową

i przedmiotową, a przesłanka prognostyczna pozwala na stwierdzenie, że kara łączna w wysokości najwyższej z wymierzonych kar jednostkowych jest wystraszającą oceną zachowania się sprawcy. Podnieść także trzeba, że przez związek przedmiotowo – podmiotowy należy rozumieć podobieństwo rodzajowe zbiegających się przestępstw, motywację oraz czas i miejsce popełnienia każdego z nich.

Wyznaczany przy zastosowaniu w/w przepisu dolny i górny próg kary łącznych pozbawienia wolności oraz grzywny, odnośnie ciągów przestępstw z pkt. I i II wyroku, wynosił od 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności do 3 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności oraz od 80 stawek dziennych grzywny do 160 stawek dziennych po 10 zł. Czyny godziły zasadniczo w dobro jakim jest mienie (art. 286 § 1 k.k.) ale również prawidłowość funkcjonowania obrotu gospodarczego (art. 297 § 1 k.k.) oraz wiarygodność dokumentów (art. 270 § 1 k.k.). Pierwsze z przestępstw popełnione zostało 8 listopada 2005 r. zaś ostatnie 28 listopada 2006 r.

Sąd odwoławczy w oparciu o art. 85 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 91 § 2 k.k. połączył więc orzeczone wobec oskarżonego M. B. (1) w pkt. I i II kary pozbawienia wolności oraz grzywny i jako kary łączne wymierzył mu karę 2 lat pozbawienia wolności oraz 100 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 zł.

W ocenie Sądu Okręgowego związek podmiotowo – przedmiotowy czynów oskarżonego był dość silny. Opisy przypisanych oskarżonemu przestępstw składających się na dwa ciągi opisane w pkt. I i II wyroku wskazują jednoznacznie, że poszczególne zachowania oskarżonego skierowane były w głównej mierze przeciwko temu samemu dobru tj. mieniu oraz oparte były o podobne działania, które odróżnia

w zasadzie brak tożsamości osoby pokrzywdzonej. Polegały one na podejmowaniu czynności zmierzających do wyłudzenia kredytów i pożyczek przez namówione do tego osoby znajdujące się w trudnej sytuacji życiowej. Powyższe znalazło odzwierciedlenie, w opisach czynów jak i w ich kwalifikacji prawnej, które pozostają w znacznej mierze zbieżne. W tych okolicznościach odległości czasowe pomiędzy czynami składającymi się na ciągi przestępstw z pkt. I i II wyroku tracą na znaczeniu, choć przecież też nie można uważać iż były one znaczne. Z uwagi na powyższe Sąd na podstawie art. 85 k.k., art. 86 § 1 i 2 k.k. i art. 91 § 2 k.k., łącząc kary pozbawienia wolności i grzywny wymierzone za dwa ciągi przestępstw, zastosował zasadę asperacji aczkolwiek zbliżając się do zasady absorpcji. W ocenie Sądu Okręgowego, kara 2 lat pozbawienia wolności oraz 100 stawek dziennych grzywny po 10 zł każda stawka, wystarczające są dla osiągnięcia wobec oskarżonego celów kary, a przy tym uwzględniają istniejący pomiędzy jego czynami związek oraz dyrektywy wskazane

w art. 53 k.k. w tym także właściwości i warunki osobiste M. B. (1).

W tym miejscu wskazać należy, że we wniesionym środku odwoławczym prokurator żądał zmiany wymiaru kary łącznej orzeczonej wobec M. B. (1)

i określenie jej w oparciu co prawda także o zasadę asperacji, aczkolwiek zbliżoną zasadzie kumulacji. Uzasadniając swoje stanowisko w tym zakresie prokurator zarzucił Sądowi Rejonowemu określenie kary łącznej w sposób nieadekwatny do charakteru popełnionych przestępstw, ilości wyłudzonych kredytów oraz wysokości wyrządzonej szkody. Sąd Okręgowy stoi jednak na stanowisku, że okoliczności te jako brane pod uwagę przy wymierzaniu kar jednostkowych, co do zasady nie mogły ponownie być rozpatrywane przy określeniu kary łącznej. Odnośnie tej kary Sąd winien raczej rozważyć, czy pomiędzy poszczególnymi czynami, za które wymierzono poszczególne kary istnieje ścisły związek podmiotowo-przedmiotowy, czy też związek ten jest dość odległy lub w ogóle go brak. Kierując się tymi dyrektywami, o czym była mowa we wcześniejszej części uzasadnienia, Sąd odwoławczy określił na nowo wymiar kary łącznej zarówno pozbawienia wolności jak i grzywny.

Rozważając możliwość warunkowego zawieszenia wykonania kary Sąd odwoławczy miał na uwadze okoliczność, że w tym względzie ustawodawca wskazuje na pierwszeństwo celu zapobiegawczego, tj. zapobieżenia powrotności do przestępstwa. Sąd oceniając czy zaistniała pozytywna prognoza kryminologiczna bierze pod uwagę okoliczności o charakterze podmiotowym, związane ściśle z osobą sprawcy (postawa sprawcy, dotychczasowy sposób życia, zachowanie się sprawcy po popełnieniu przestępstwa) jednak katalog ten nie jest katalogiem zamkniętym, a wymiar kary winno w dalszym ciągu uwzględniać dyrektywy wymiaru kary opisane w treści art. 53 k.k. Z powyższego wynika, że przypisanie popełnionym przez oskarżonego czynom nawet znacznej społecznej ich szkodliwości, samo w sobie nie przemawia jeszcze za bezwzględną potrzebą orzeczenia wobec M. B. (1) kary pozbawienia wolności bez warunkowego jej zawieszenia.

Sąd odwoławczy uznał, że dla osiągnięcia zakładanych celów kary nie jest konieczna izolacja oskarżonego M. B. (1) od społeczeństwa. W ocenie Sądu istnieje wobec niego pozytywna prognoza kryminologiczna pozwalająca na zastosowanie art. 69 § 1 k.k. i zawieszenie wykonania wymierzonej mu kary łącznej pozbawienia wolności. Jak słusznie wskazał Sąd Rejonowy, od czasu popełnienia przypisanych mu przestępstw – co miało przecież miejsce 10 lat temu – nie wszedł ponownie w konflikt z prawem starając się prowadzić ustabilizowany tryb życia. Już tylko ta okoliczność powoduje, uzasadnione przekonanie, że będzie on dalej przestrzegał porządku prawnego. Dla zweryfikowania przyjętej wobec tego oskarżonego pozytywnej prognozy kryminologicznej, w ocenie Sądu konieczny jest maksymalny 5-letni okres próby. Wskazać przy tym należy, że prokurator we wniesionym środku odwoławczym w zasadzie nie podniósł żadnej okoliczności wskazujących na to, by pozytywna prognoza kryminologiczna wobec oskarżonego faktycznie nie zachodziła. W tej mierze ograniczył się w zasadzie do wskazywania na okoliczności obciążające oskarżonego, aczkolwiek brane pod uwagę przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości jego czynów. Czynniki te Sąd Rejonowy wziął jednak pod uwagę określając wymiar kar jednostkowych, tych jednak prokurator nie kwestionował.

Z tych samych przyczyn, które legły u podstaw uniewinnienia M. B. (1) od popełnienia przestępstw z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 272 k.k., Sąd działając w oparciu o przepis art. 434§2k.p.k., zgodnie z którym środek odwoławczy wniesiony

na niekorzyść oskarżonego może spowodować orzeczenie także na korzyść oskarżonego, jeżeli zachodzą przesłanki określone w art. 440k.p.k., uniewinnił oskarżoną **H. M.** od zarzuczonego jej czynu z art. 18 § 3 k.p.k. w zw. z art. 272 k.k., opisanego w pkt. 6 części wstępnej wyroku, a przypisanego w pkt. XVII orzeczenia. Wymierzona oskarżonej za ten czyn kara stała się następnie podstawą wymierzenia kary łącznej pozbawienia wolności – pkt. XVIII wyroku. Zachodziła zatem konieczność uchylecia powyższego orzeczenia o kary łącznej jak i orzeczenia zawartego w pkt. XIX wyroku, w przedmiocie zawieszenia wykonania kary.

Jak już Sąd odwoławczy zauważył we wcześniejszej części uzasadnienia, H. M. (wspólnie i w porozumieniu z M. B. (1)) podwojąc K. K. (1) do Urzędu Miasta w K. miała jej pomóc w wyłudzeniu poświadczenia nieprawdy poprzez podstępne wprowadzenie w błąd pracownika Urzędu Miasta w K., na skutek czego podjął on decyzję o wpisie K. K. (1) do ewidencji działalności gospodarczej. W tej mierze w pełni aktualne pozostają wszystkie rozważania Sądu Okręgowego odnośnie znamion oraz przedmiotu ochrony przestępstwa określonego w art. 272 k.k. i brak jest podstaw do ich kolejnego szczegółowego przedstawiania. Nadmienić jedynie należy, że skoro wpis dokonany w ewidencji uważa się w orzecznictwie jedynie za zgłoszenie zamiaru prowadzenia określonej działalności gospodarczej, nie zaś jej faktyczne wykonywanie, a nadto żadne z działań czy to H. M. czy też K. K. (1) nie mogło być uważane za podstępne wprowadzenie w błąd funkcjonariusza publicznego, brak było możliwości przypisania jej przestępstwa z art. 18 § 3 k.p.k. w zw. z art. 272 k.k. Skutkowało to uniewinnieniem jej od przestępstwa opisanego w pkt. 6 części wstępnej wyroku. W konsekwencji brak było konieczności ponownego orzekania o karze łącznej.

Także w tym wypadku, z uwagi iż w dacie orzekania przez Sąd Okręgowy obowiązywały inne przepisy niż w dacie popełnienia przestępstw przypisanych oskarżonej H. M. i jednocześnie przepisy obowiązujące poprzednio były dla niej względniejsze, gdyż pozwalały na warunkowe zawieszenie wykonania orzeczonej wobec oskarżonej kary pozbawienia wolności w wymiarze przekraczającym 1 rok, podstawę skazania z pkt. XVI wyroku, należało uzupełnić o art. 4 § 1 k.k.

W tym miejscu wskazać należy, że prokurator we wniesionym środku odwoławczym nie żądał wymierzenia oskarżonej surowszej kary jednostkowej pozbawienia wolności czy też grzywny za przypisany w pkt. XVI wyroku ciąg przestępstw.

W ocenie Sądu odwoławczego wobec oskarżonej H. M. zachodzą podstawy do sformułowania pozytywnej prognozy kryminologicznej i uznania, że resocjalizacja w warunkach wolnościowych wystarczająca będzie do zabezpieczenia realizacji zapobiegawczych i wychowawczych celów kary. Fakt, że jest osobą dotychczas niekaraną, a przy tym od momentu popełnienia przestępstw tj. 10 lat nie weszła w konflikt z prawem świadczy, że w jej postawie zachodzą pożądane zmiany. Uzasadnia to przeświadczenie, że w przyszłości H. M. nie powróci do przestępstwa, a wymierzona kara pomimo iż orzeczona z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, stanowić będzie wystarczającą sankcję i odpłatę za jej zachowanie.

Uwzględnienie wniosku prokuratora i wymierzenie oskarżonej bezwzględnej kary pozbawienia wolności byłoby dla niej represją nadmiernie surową, wykraczającą poza cele kary. Orzeczony w maksymalnym rozmiarze okres próby, niewątpliwie pozwoli na zweryfikowanie czy oskarżona na stałe wdrożyła się w przestrzeganie przepisów prawa i zasad współżycia społecznego i czy postawiona pozytywna prognoza okazała się skuteczna. Co prawda słusznie wskazuje skarżący, że przestępne zachowania oskarżonej miały charakter bardzo poważny, jednakże przy wymiarze kary należy brać pod uwagę wszystkie okoliczności w tym dane o osobie sprawcy, a także ogólne dyrektywy wymiaru kary. Te zaś przemawiają przeciwko orzekaniu kary bezwzględnej. W konsekwencji Sąd odwoławczy na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 70 § 1 pkt. 1 k.p.k. wykonanie orzeczonej w pkt. XVI wyroku kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres 5 lat.

Mając na względzie powody uniewinnienia oskarżonych H. M. oraz M. B. (1) od przestępstwa udzielenia pomocy **K. K. (1) (poprzednio B.)** w wyłudzeniu poświadczenia nieprawdy, mając na względzie art. 435 k.p.k., także tą oskarżoną

należało uniewinnić od zarzucanego jej czynu z art. 272 k.k. Wskazać bowiem należy, że uniewinnienie H. M. oraz M. B. (1) nastąpiło właśnie z uwagi na fakt, że K. K. (1) uzyskując wpis do ewidencji działalności gospodarczej, nie popełniła przestępstwa wyłudzenia poświadczenia nieprawdy z art. 272 k.k. Co prawda K. K. (1) nie wniosła apelacji, zważyć jednak należy, że art. 435 k.p.k. daje sądowi odwoławczemu nie tyle uprawnienie, co nakłada obowiązek orzeczenia na korzyść współoskarżonego, który nie wniósł środka zaskarżenia, jeżeli orzeczenie to zmienia lub uchyla z tych samych względów na korzyść pozostałych, którzy taki środek odwoławczy wnieśli (wyr. SN z 13.11.2013 r., II KK 170/13, LEX 1391704).

Przedstawione wyżej rozważania co do braku podstaw do przypisania oskarżonemu M. B. (1), oskarżonej H. M. przestępstwa z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 272 k.k., należało odnieść także do **J. T.**. Również temu oskarżonemu w pkt. 4 i 14 części wstępnej wyroku, zarzucono popełnienie czynów zabronionych z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 272 k.k. W pierwszej kolejności wskazać jednak należy, że poczynione przez Sąd Rejonowy ustalenia faktyczne w zakresie w jakim przyjął, że J. T. pomagał A. K. oraz A. W. (1) w wypełnieniu wniosku o wpis do ewidencji działalności gospodarczej i jego złożeniu w Urzędzie Gminy w K. B., okazały się trafne i znajdujące oparcie w zgromadzonym materiale dowodowym. Okoliczności te w sposób niebudzący wątpliwości opisały bowiem w/w osoby tj. A. K. oraz A. W. (1). Na marginesie dodać jedynie należy, że pomocy tym osobom

w uzyskaniu wpisu do ewidencji działalności gospodarczej udzielał także M. B. (1), przy czym polegała ona na przekazaniu pieniędzy niezbędnych od uiszczenia opłaty. Przesłanki uniewinnienia oskarżonego J. T. od czynów z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 272 k.k., pozostają więc analogiczne do tych, które legły u podstaw uniewinnienia M. B. (1). Skoro wpis dokonany w ewidencji uważa się w orzecznictwie jedynie za zgłoszenie zamiaru prowadzenia określonej działalności gospodarczej, nie zaś jej faktyczne wykonywanie, a nadto z żadne z działań czy to J. T. czy też A. W. (1) i A. K. nie mogło być uważane za podstępne wprowadzenie w błąd funkcjonariusza publicznego, brak było możliwości przypisania oskarżonemu przestępstwa z art. 18 § 3 k.p.k. w zw. z art. 272 k.k. Z tego też względu Sąd odwoławczy uniewinnił J. T. od czynów zarzucanych mu w pkt. 4 i 14 części wstępnej wyroku, a przypisanych w pkt. VII. Sąd odwoławczy i w tym wypadku działał w oparciu o przepis art. 434 § 2 k.p.k., zgodnie z którym środek odwoławczy wniesiony na niekorzyść oskarżonego może spowodować orzeczenie także na korzyść oskarżonego, jeżeli zachodzą przesłanki określone w art. 440 k.p.k.

Mając na względzie wszystkie przedstawione powyżej okoliczności, nie podzielając pozostałych zarzutów zawartych w apelacjach, Sąd odwoławczy – nie znajdując przy tym uchybień określonych w art. 439 k.p.k. lub art. 440 k.p.k., podlegających uwzględnieniu z urzędu i powodujących konieczność dalszej zmiany bądź uchylecia w większym zakresie zaskarżonego rozstrzygnięcia – na podstawie art. 437 § 1 i 2 k.p.k. orzekł jak w wyroku.

Na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze (tekst jedn.: Dz. U. z 2014, poz. 635 ze zm.) oraz § 2 ust. 3 i § 14 ust. 2 pkt. 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jedn.: Dz. U. z 2013, poz. 461), Sąd Okręgowy zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adwokata R. M., adwokata D. M., adwokata M. K. i adwokata K. K. (3) kwoty po 516,60 zł tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej odpowiednio oskarżonym P. J., D. B., J. T. i A. G. z urzędu w postępowaniu odwoławczym.

O kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze i opłacie za obie instancje należnych od oskarżonych M. B. (1) i D. B. Sąd odwoławczy orzekł w oparciu o art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k., art. 10 ust. 1 i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w prawach karnych (tekst jedn.: Dz. U. z 1983, Nr 49, poz. 223 ze zm.). O kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze oraz opłacie za to postępowanie odnośnie oskarżonego P. J. Sąd orzekł na podstawie art. art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k., i art. 17 ust. 1 w/w ustawy. W pozostałej części związanej z apelacją wniesioną przez prokuratora oraz w części uniewinniającej kosztami procesu obciążono Skarb Państwa.

Robert Rafał Kwieciński Waldemar Cytrowski Agata Wilczewska

Sygn. akt: II Ka 268/15

UZASADNIENIE

- zakres uzasadnienia został ograniczony, zgodnie z art.423§1a k.p.k. w zw. z art.457§2k.p.k., w związku z czym uzasadnienie zostało sporządzone w sprawie oskarżonego P. J., którego dotyczył wniosek -

Wyrokiem z dnia 5 listopada 2015 r. Sąd Rejonowy w Koninie, sygn. akt II K 421, uznał oskarżonego P. J. za winnego popełnienia w ciągu dwóch przestępstw z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i jednego przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. popełnionych w sposób opisany w pkt 1-3 części wstępnej wyroku i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 1 roku pozbawienia wolności.

Nadto na podstawie art. 17 § 1 pkt. 6 k.p.k. Sąd umorzył postępowanie przeciwko oskarżonemu P. J. o czyn z art. 119 § 1 k.w. popełniony w sposób opisany w pkt 4 części wstępnej wyroku.

Apelację od powyższego wyroku wnieśli oskarżony P. J. i jego obrońca.

Obrońca oskarżonego P. J. wyrok zaskarżył w części, tj. w zakresie rozstrzygnięcia o karze. Na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. i art. 438 pkt. 4 k.p.k. orzeczeniu zarzucił rażąco niewspółmierność orzeczonej kary za przypisane oskarżonemu czyny, w szczególności błędne przyjęcie, że wobec P. J. nie można wysnuć tzw. pozytywnej prognozy kryminologicznej, uzasadniającej skorzystanie z warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności, podczas gdy wnikliwa analiza sprawy prowadzi do wniosku przeciwnego.

Stawiając ten zarzut obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez złagodzenie orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności i zawieszenie jej wykonania na odpowiedni w ocenie Sądu II instancji okres próby

Także oskarżony P. J. zaskarżył wyrok w zakresie rozstrzygnięcia o karze.

Na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. i art. 438 pkt. 4 k.p.k. orzeczeniu zarzucił rażąco niewspółmierność orzeczonej kary za przypisane oskarżonemu czyny, w szczególności błędne przyjęcie, że wobec P. J. nie można wysnuć tzw. pozytywnej prognozy kryminologicznej, uzasadniającej skorzystanie z warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności, podczas gdy wnikliwa analiza sprawy prowadzi do wniosku przeciwnego.

Podnosząc ten zarzut oskarżony wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez złagodzenie orzeczonej kary pozbawienia wolności i zawieszenia jej wykonania na odpowiedni w ocenie Sądu II instancji okres próby.

Sąd odwoławczy zważył, co następuje:

Apelacje oskarżonego P. J. oraz jego obrońcy okazały się bezzasadne.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że kontrola odwoławcza pozwoliła na stwierdzenie, iż Sąd I instancji przeprowadził postępowanie rozpoznawcze w sposób prawidłowy i z należytą starannością, gromadząc przy tym kompleksowy materiał dowodowy, pozwalający na odtworzenie przebiegu zdarzeń, stanowiących przedmiot postępowania. Sąd poddał także wszechstronnej, logicznej analizie zebrane dowody, czyniąc to w sposób w pełni przekonujący oraz zgodny ze wskazaniami wiedzy i życiowego doświadczenia.

Z tak poczynionych ustaleń Sąd I instancji wyprowadził trafne wnioski wykazujące w sposób niewątpliwy na sprawstwo i winę oskarżonego co do przypisanych mu w ciągu dwóch przestępstw z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 297

§ 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i jednego przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw.

z art. 64 § 1 k.k. Ponadto wskazać należy, że poczynione przez Sąd ustalenia faktyczne nie były kwestionowane przez żadną ze stron, a apelacjami skarżących objęto jedynie rozstrzygnięcie w zakresie orzeczenia o karze.

Nadmienić jedynie należy, że w toku postępowania przygotowawczego oskarżony P. J. przyznał się do popełnienia wszystkich zarzuconych mu przestępstw i złożył obszernie wyjaśnienia, w których opisał sposób swojego działania przy wyłudzeniu kredytów. W szczególności wskazał, że nigdy nie pracował w przedsiębiorstwie (...), a na zaciągnięcie kredytów namawiany był przez M. B. (1) oraz H. M.. Pomimo, iż początkowo się na to nie zgadzał, to jednak ze względu na trudną sytuację finansową w końcu uległ ich namowom. Razem udawali się do K. gdzie oskarżony w siedzibach pokrzywdzonych banków składał fałszywe zaświadczenia o dochodach uzyskiwanych w przedsiębiorstwie (...). Po wyłudzeniu kredytu M. B. (1) oraz H. M. część pieniędzy zatrzymywali dla siebie, pozostałą zaś przekazywali oskarżonemu. P. J. zastrzegł również, iż próba uzyskania kredytu

w banku (...) S.A. w K. okazała się nieudana, albowiem pracownik powziął wątpliwość co do autentyczności dowodu osobistego oskarżonego.

Podczas rozprawy przed Sądem Rejonowym P. J. również przyznał się do wszystkich zarzucanych mu przestępstw oraz podtrzymał wyjaśnienia złożone w toku postępowania przygotowawczego.

Reasumując, dokonana przez Sąd I instancji ocena dowodów, a w szczególności dowodu z wyjaśnień P. J., jak również poczynione ustalenia faktyczne były prawidłowe i Sąd odwoławczy nie znalazł żadnych podstaw do podważenia ich prawidłowości.

Odnosząc się zaś do sformułowanego przez skarżących zarzutu rażącej niewspółmierności kary wskazać należy, że nie znalazł on aprobaty Sądu odwoławczego. Zgodnie z ugruntowanym w tym zakresie orzecznictwem pojęcie rażącej niewspółmierności oznacza znaczną, wyraźną i oczywistą, a więc niedającą się zaakceptować dysproporcję między karą wymierzoną a karą sprawiedliwą (zasłużoną). Przesłanka rażącej niewspółmierności kary jest spełniona tylko wtedy, gdy na podstawie ustalonych okoliczności sprawy, które powinny mieć decydujące znaczenie dla wymiaru kary, można przyjąć, iż zachodzi wyraźna różnica między karą wymierzoną a karą, która powinna zostać wymierzona w wyniku prawidłowego zastosowania dyrektyw wymiaru kary oraz zasad ukształtowanych przez orzecznictwo. W ocenie Sądu Okręgowego z tego rodzaju sytuacją nie mamy do czynienia

w niniejszej sprawie, albowiem Sąd Rejonowy wymierzając oskarżonemu karę

w sposób należyty uwzględnił zarówno stopień społecznej szkodliwości przypisanych mu czynów, jak również prawidłowo ocenił zarówno okoliczności popełnienia przestępstw, jak i osobowość sprawcy, co dość obszernie opisał w treści uzasadnienia. Słusznie Sąd uznał także, że brak jest podstaw do postawienia względem oskarżonego pozytywnej prognozy kryminologicznej, która warunkuje możliwość orzeczenia kary

z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.

Wyjaśnić więc należy, iż zgodnie z przepisem art. 69 § 1 i 2 k.k., by możliwe było warunkowe zawieszenie wykonania kary, sąd musi nabrać przekonania, że sprawca nie powróci do przestępstwa i wykonanie wymierzonej kary nie będzie konieczne dla wdrożenia go do przestrzegania porządku prawnego. Tego rodzaju przekonanie powinno być oparte przede wszystkim na analizie i ocenie postawy sprawcy, jego właściwości i warunków osobistych, dotychczasowego sposobu życia oraz zachowania się po popełnieniu przestępstwa.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że P. J. był uprzednio wielokrotnie karany. Popelniał przestępstwa zarówno przeciwko życiu i zdrowiu, mieniu jak i wymiarowi sprawiedliwości oraz działalności instytucji państwowych. Za popełnione przestępstwa oskarżony karany był zarówno karami o charakterze wolnościowym (grzywna, ograniczenie wolności, pozbawienie wolności

z warunkowym zawieszeniem wykonania kary) jak i karami bezwzględными pozbawienia wolności. Kary te nie przyniosły jednak oczekiwanych skutków resocjalizacyjnych. Sam oskarżony popełniając kolejne przestępstwa dał się

natomiast poznać jako sprawca nieszanujący powszechnie obowiązującego porządku prawnego. Dodać także należy, że przypisane oskarżonemu przestępstwa zostały popełnione w warunkach recydywy co w sposób istotny określa obecną postawę oskarżonego. Już tylko z tych względów nie sposób zaaprobować twierdzeń skarżących, iż w istocie co do P. J. zachodzi pozytywna prognoza kryminologiczna.

Sąd Okręgowy ma świadomość, że w stanie prawnym obowiązującym do dnia 1.07.15r. można by było warunkowo zawiesić wykonania kary wobec osoby wcześniej karanej. Sam ustawodawca w stanie prawnym obowiązującym do dnia 1.07.15r. dopuszczał taką możliwość nawet wobec osób skazanych w warunkach recydywy. Jednak równie oczywiste jest, że w przypadku osób wcześniej karanych, w tym takich, wobec których wcześniej było bezskutecznie stosowane warunkowe zawieszenie wykonania kary pozbawienia wolności, muszą zachodzić okoliczności, które pozwolą ustalić, że tym razem orzeczona kara z warunkowym zawieszeniem jej wykonania będzie skuteczna i dana osoba będzie przestrzegać porządku prawnego.

W przeciwnym razie przekonanie o wychowawczym skutku warunkowego zawieszenia wykonania kary byłoby wyrazem nieuzasadnionej pobłażliwości sądu względem danego sprawcy. Taka właśnie sytuacja zachodzi w przedmiotowej sprawie. Skarżący nie wskazali na żadne konkretne okoliczności które wskazywałyby, że w postawie P. J. nastąpiła taka zmiana, która w sposób jednoznaczny dowodzi o przestrzeganiu przez oskarżonego obowiązującego porządku prawnego. Nie dostrzegł ich również Sąd Okręgowy. Sam fakt przyznania się do popełnienia przestępstw oraz odległość czasowa popełnionych przestępstw od momentu wyrokowania na taką zmianę nie wskazują.

Mając powyższe na względzie należało uznać, że postawa oskarżonego, jego właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia, prawidłowo ustalone przez Sąd Rejonowy, nie pozwalają uznać, że cele kary zostaną osiągnięte wobec oskarżonego mimo niewykonania kary pozbawienia wolności, w szczególności oskarżony nie popełni w przyszłości przestępstwa. Przeciwnie – tylko kara stanowiąca dla oskarżonego realną dolegliwość, pozwoli mu uzmysłowić naganność jego postępowania i daje nadzieję, że w przyszłości będzie przestrzegał porządku prawnego w obawie przed nieuchronną represją karną.

Mając na względzie wszystkie przedstawione powyżej okoliczności, Sąd odwoławczy – nie znajdując uchybień określonych w art. 439 k.p.k. lub art. 440 k.p.k., podlegających uwzględnieniu z urzędu i powodujących konieczność zmiany bądź uchylenia zaskarżonego rozstrzygnięcia – na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. orzekł jak w wyroku.

Na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze (tekst jedn.: Dz. U. z 2014, poz. 635 ze zm.) oraz § 2 ust. 3 i § 14 ust. 2 pkt. 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jedn.: Dz. U. z 2013, poz. 461), Sąd Okręgowy zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adwokata R. M., kwotę po 516,60 zł tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu P. J. z urzędu w postępowaniu odwoławczym.

O kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze oraz opłacie za to postępowanie Sąd orzekł na podstawie art. art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w prawach karnych (tekst jedn.: Dz. U. z 1983, Nr 49, poz. 223 ze zm.).

Robert Rafał Kwieciński Waldemar Cytrowski Agata Wilczewska